



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **G. M.**, nar. ,
stát. přísl. Gruzie,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2021, č. j. CPR-2499-2/ČJ-2021-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí v záhlaví uvedeného žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ze dne 6. 12. 2020, č. j. KRPA-310237-15/ČJ-2020-000022-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky, počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená

k vycestování. Doba k vycestování byla stanovena v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť stav věci nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy správní orgán nepostupoval v řízení v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Není pravdou, že by žalobce pobýval na území ČR v době pobytové kontroly nelegálně, v rámci řízení předložil kopii cestovního dokladu, z níž je evidentní, že disponuje platným biometrickým pasem Gruzie, kdy jako držitel nepřekročil délku oprávněného pobytu na území ČR. V rozporu se závěry žalovaného má žalobce za to, že se v době pobytové kontroly na území ČR nacházel legálně. Absolutně nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do Gruzie. Důvodem toho je, že v Gruzii panuje diktátorský, nedemokratický režim. V případě nuceného návratu do Gruzie nelze vyloučit, že by žalobci hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Pro rozhodnutí nejsou dle žalobce splněny zákonné podmínky.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

5. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

6. Dne 5. 12. 2020 bylo zjištěno, že se žalobce nachází na území ČR neoprávněně. Tato skutečnost byla zjištěna poté, co byla přivolána hlídka OCP OPKPE do prodejny v Praze, kde mělo dojít ke krádeži. Žalobce následně za zboží zaplatil a omluvil se. Cestovní doklad u sebe neměl, neznal adresu pobytu. Při výslechu sdělil, že bydlí u kamarádky z Ukrajiny v pražském domě. Bydlí tam asi dva měsíce, je tam na návštěvě. Nikde adresu nehlásil. Do ČR přicestoval 28. 1. 2020 na polské vízum. Přijel na návštěvu kamarádky, poté zde ale zůstal z důvodu epidemické situace, k dotazu, proč si nevyřídil nový cestovní doklad či jeho prodloužení, sdělil, že mu bylo na zastupitelském úřadě sděleno, že si ho zde nemůže udělat. Ví o tom, že se měl dostavit 16. 7. 2020 pro vízum, ale bál se přijít, protože mu kamarádi řekli, že dostane vyhoštění. Celá rodina žalobce žije v Gruzii. Je ženatý, má dceru, která žije s manželkou v Gruzii. V ČR nemá žádný majetek. Peníze má z Gruzie. Může bez problémů vycestovat. Disponuje dostatečnými prostředky pro další pobyt a vycestování. Vycestuje dobrovolně, žádné nebezpečí mu nehrozí.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

9. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního*

systemu smluvních států až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

10. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

11. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

12. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

13. Soud taktéž neshledal porušení zásady materiální pravdy. Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie.

14. Správní orgán I. st. vymezil pobyt žalobce jako neoprávněný minimálně od 17. 7. 2020 do 5. 12. 2020, kdy byl zajištěn. Odkázal na skutečnost, že žalobce mohl na území setrvat toliko do 16. 7. 2020. Žalovaný toto vymezení potvrdil.

15. Soud pochybení ohledně vymezeného neoprávněného pobytu neshledal. Přestože žalobce v žalobě uvádí, že dle něj v době zajištění pobýval na území ČR legálně jako držitel biometrického dokladu, pak soud k tomu musí uvést, že toto tvrzení je v rozporu se zjištěními učiněnými v průběhu řízení, jakož i tvrzením žalobce při výsledku, ze kterého plyne, že si byl vědom toho, že byl povinen se dostavit ohledně pobytu ke správnímu orgánu do 16. 7. 2020, avšak tak neučinil.

16. Z úředního záznamu ze dne 5. 12. 2020 vyplynulo, že téhož dne byl správnímu orgánu doručen cestovní doklad žalobce, z něhož bylo zjištěno, že v něm je vylepeno polské vízum typu D, MULTI, na 159 dnů s platností od 15. 8. 2019 – 24. 7. 2020. Poslední vstupní razítko na území bylo ze dne 28. 1. 2020. Dané plně koresponduje s tvrzením žalobce, že na území ČR přicestoval dne 28. 1. 2020.

17. Při výsledku žalobce sdělil, že na území ČR přicestoval původně na návštěvu kamarádky, avšak údajně z důvodu epidemické situace zde zůstal dále. Jak správně podotkl správní orgán I. st., byl žalobce oprávněn na území setrvat toliko do 16. 7. 2020, čehož si žalobce byl plně vědom. Žalovaný doplnil, že platnost dokladu žalobce skončila 20. 8. 2020.

18. Žalobce tedy nesporně pobýval na území ČR neoprávněně od 17. 7. 2020 do 5. 12. 2020, kdy byl kontrolován policejní hlídkou. Správní orgány přihlédly při stanovení doby zákazu pobytu ke všem aspektům žalobcova protiprávního jednání, přičemž konkrétně vzaly v úvahu délku a závažnosti protiprávního jednání. Soud považuje stanovenou dobu za zcela adekvátní a přiměřenou, odpovídající příslušnému protiprávnímu jednání. Soud navíc dodává, že neoprávněný pobyt žalobce byl zjištěn ze strany správního orgánu, tedy pokud by žalobce nebyl hlídkou kontrolován, lze se domnívat, že by na území ČR i nadále neoprávněně pobýval. Pokud jde o dobu určenou k vycestování, pak soud dodává, že tato byla též stanovena ve zcela adekvátní délce. Byl zohledněn čas potřebný pro vyřízení náležitostí pro vycestování.

19. Nedůvodná je i námitka ohledně možných nebezpečí hrozících žalobci při návratu do Gruzie, jakož i namítaná tvrzení ohledně tamního mocenského režimu. Předně k tomu soud uvádí, že správní orgán I. st. se zabýval posouzením bezpečnosti návratu žalobce do Gruzie, kdy k tomu uvedl, že tato země je podle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považována za tzv. bezpečnou zemi původu s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie. Současně konstatoval, že žádné nebezpečí, které by žalobci mělo při návratu hrozit, zjištěno nebylo. Shodně se vyjádřil žalovaný. Soud k tomu uvádí, že žalobce při výslechu na žádnou konkrétní skutečnost svědčící o jakémkoli nebezpečí nepoukázal. Naopak opakovaně sdělil, že s vycestováním nemá žádný problém, je připraven vycestovat dobrovolně, nejsou mu známy žádné překážky, které by měly jeho výjezd bránit. Jeho současná žalobní tvrzení jsou tedy v přímém rozporu s tvrzeními dřívějšími, navíc za situace, kdy Gruzie představuje bezpečnou zemi původu.

20. Rovněž soud neshledal pochybení správních orgánů, pokud jde o posouzení možného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce jeho vycestováním. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce, zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

21. Žalobci byly kladeny otázky směřující ke zjištění jeho možných vazeb na území ČR, přičemž žádné relevantní vazby nebyly zjištěny. Žalobce konkrétně uvedl, že v ČR pobýval u kamarádky z Ukrajiny. V Gruzii má žalobce manželku a dceru, tedy jeho návratem nedojde k žádnému zásahu do rodinných vazeb, ale naopak povede k obnovení soužití rodiny. Žalobce zde nemá ani žádný majetek či jiné vazby. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností, nepřiměřenost nenalezl. Správnímu orgánu ani žalovanému žádná pochybení nelze vytknout.

22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

V Praze 20. 7. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce